

Ratificarea Acordului multilateral al autorităților competente pentru schimbul automat de informații privind conturi financiare

Pe data de 28 aprilie 2016, a fost publicat în Monitorul Oficial nr. 328, Legea nr. 70 din 25 aprilie 2016 pentru Ratificarea Acordului multilateral al autorităților competente pentru schimb automat de informații privind conturile financiare.

De ce e relevant? Acordul are ca scop îmbunătățirea conformării fiscale internaționale prin dezvoltarea relațiilor dintre statele semnatare, cu privire la asistența reciprocă în domeniul fiscal.

Ratificarea Acordului mai sus menționat reprezintă un pas înainte pentru implementarea la nivelul legislației române a procedurii privind schimbul automat de informații.

Astfel, urmărind combaterea evaziunii fiscale și transparența în materie de fiscalitate, implementarea procedurii privind schimbul automat de informații vizează persoane raportoare precum persoane fizice, entități, etc.

Informații care fac obiectul raportării

Fiecare autoritate competentă va schimba anual cu cealaltă autoritate competentă cu care are în aplicare acest Acord, pe bază automată, informații referitoare la fiecare cont raportabil (indicând valuta în care este denominată suma vizată). Printre informațiile care fac obiectul raportării se includ:

- numele, adresa, NIF-ul, data și locul nașterii ale fiecărei persoane raportabile (persoană fizică titulară a contului sau persoană fizică ce deține controlul asupra unei entități), precum și numele, adresa și NIF-ul entității (după caz);
- numărul de cont (sau echivalentul funcțional);
- numele și numărul de identificare (dacă există) al instituției financiare raportoare;
- soldul sau valoarea unui cont la sfârșitul anului calendaristic relevant sau altă perioadă de raportare adecvată sau dacă contul a fost închis în timpul aceluși an sau perioade, închiderea contului,
- în cazul oricărui cont de custodie:

O suma brută totală a dobânzii, suma brută totală a dividendelor și suma brută totală a altor venituri realizate în legătură cu activele deținute în cont, în orice situație, plătite sau creditate în cont (sau în legătură cu contul) în timpul anului calendaristic sau altor perioade de raportare adecvate; și

O veniturile totale brute din vânzarea sau răscumpărarea activelor financiare plătite sau creditate din cont în timpul anului calendaristic sau al unor perioade de raportare adecvate în legătură cu care instituțiile financiare raportoare acționează în calitate de custode, broker, împuternicit sau în alt mod ca un agent pentru un titular de cont;

- în cazul depozitarului de cont, suma totală brută a dobânzilor plătite sau creditate în cont în timpul anului calendaristic sau al altor perioade adecvate de raportare.

Acordul conține o Anexă în care sunt menționate statele care vor transmite dar nu vor și primi informațiile menționate mai sus.

Momentul efectuării schimbului de informații

Informațiile vor fi schimbate începând cu anii specificați în Anexa F a Acordului, în nouă luni de la sfârșitul anului calendaristic la care se referă informațiile. De asemenea, Acordul va intra în vigoare între două autorități competente la ultima dintre următoarele date:

- data la care cea de-a doua autoritate competentă a trimis notificarea de implementare către Secretariatul organismului de coordonare
- data la care Convenția privind asistența administrativă reciprocă în domeniul fiscal a intrat în vigoare și produce efecte pentru ambele jurisdicții.

Anexele Acordului privind lista jurisdicțiilor nereciproce, metodele de transmitere, metodele specifice de protecție a datelor, chestionarul de confidențialitate și lista autorităților competente pentru care Acordul este în vigoare (i.e. Anexele A-E) urmează a fi completate.

Barometrul antreprenoriatului românesc

2016 este al patrulea an în care EY România este alături de antreprenorii români prin analize ale mediului în care oamenii cu inițiativă își dezvoltă proiectele antreprenoriale. Urmând celor trei ediții ale Barometrului EY al antreprenoriatului românesc și altor trei ediții dedicate educației și culturii antreprenoriale în rândul studenților (2014), respectiv afacerilor de familie (2015) și antreprenorilor care conduc un

startup (aprilie 2016), a venit rândul celei de a patra ediții a Barometrului antreprenoriatului românesc: Antreprenorii vorbesc. Ne-am asociat în realizarea acestei noi ediții cu una dintre băncile românești de top și una dintre instituții financiare cele mai dedicate cauzei antreprenoriatului și dezvoltării mediului antreprenorial local. Este vorba despre Raiffeisen Bank.

Barometrul din acest an analizează răspunsurile a 350 oameni de afaceri. 45% dintre respondenți conduc afaceri cu venituri de peste 10 milioane de EUR, în timp ce alți 45% dintre respondenți se regăsesc în intervalul 1-10 milioane EUR. 10% din companii au o cifră de afaceri mai mică de 1 milion EUR. Ca și la celelalte ediții, antreprenorii ne-au transmis opiniile lor referitoare la stadiul de dezvoltare a celor cinci piloni EY de susținere a antreprenoriatului: impozitare și reglementare, acces la finanțare, ajutor coordonat, cultură și educație antreprenorială. Studiul are la bază un chestionar aplicat în perioada: 28 martie – 20 aprilie 2016. Aceasta este o sinteză a rezultatelor principale ale ediției 2016. Studiul integral va fi lansat în următoarele luni.

Puteți consulta barometrul [aici](#).

S-au deschis înscrierile în competiția EY Entrepreneur Of The Year – România 2016

EY Entrepreneur Of The Year este singura competiție pentru antreprenori care se organizează la nivel global, peste 5.000 de antreprenori din întreaga lume fiind nominalizați în cadrul acesteia în fiecare an. Competiția se desfășoară în 145 de

orașe din peste 60 de țări, acoperind mai mult de 94% din economia globală.

În România, EY Entrepreneur Of The Year a ajuns în acest an la cea de a treia ediție. Înscrierile au început astăzi și se vor încheia pe 1 septembrie 2016. La finalul procesului de jurizare se vor acorda trei premii: EY Entrepreneur Of The Year, Emerging Entrepreneur Of The Year și Social Entrepreneur Of The Year.

Scopul principal al programului este acela de a pune în valoare poveștile de succes ale antreprenorilor români și a recunoaște realizările lor remarcabile în business, încurajând astfel dezvoltarea activității antreprenoriale din România și a unui mediu antreprenorial dinamic.

“Participarea în program oferă antreprenorilor accesul la o comunitate de lideri de business, prin evenimentele alumni, programul EY NextGen Academy, dar și prin edițiile viitoare ale programului, atât la nivel local, cât și mondial. Finala internațională a competiției ce are loc la Monte Carlo este un eveniment unic, la care iau parte peste 1.200 de delegați din întreaga lume, lideri de companii din Fortune 500, investitori și instituții financiare, reprezentanți ai unor guverne și unii dintre cei mai dinamici și inovatori antreprenori”, spune Bogdan Ion, Country Managing Partner, EY România.

România va fi reprezentată în finala World Entrepreneur Of The Year 2016 de marele câștigător al ediției 2015 a competiției naționale, domnul Levente Hugo Bara, Director General Supremia Grup. El va fi susținut în acest an la Monte Carlo de o delegație puternică, alcătuită din 20 de români, reprezentanți ai unor afaceri românești de top.

Ediția EY Entrepreneur Of The Year – România 2016 va avea următorul calendar:

- Înscrierea candidaților: 12 mai – 1 septembrie 2016
- Interviuri cu antreprenorii candidați: 15 septembrie –

30 octombrie 2016

- Prima și a doua rundă de jurizare: 17 noiembrie 2016 și 8 decembrie 2016
- Ceremonia națională de premiere: februarie 2017

Juriul independent este alcătuit din antreprenori care au participat la primele două ediții ale competiției naționale și reprezentantul unui fond de investiții: Levente Hugo Bara – Director General Supremia Grup, Mircea Tudor – Președinte MB Telecom, Marius Ștefan – CEO Autonom Rent a Car, Rucsandra Hurezeanu – Director General Ivatherm și Dan Fărcășanu – Director Investiții Resource Partners.

Condițiile de eligibilitate pentru programul EY Entrepreneur Of The Year sunt următoarele: antreprenorul să aibă o afacere care să fie înființată de cel puțin 3 ani, să aibă cifră de afaceri în ultimii 2 ani și un număr minim de 10 angajați (mai puțin pentru categoria Social Entrepreneur Of The Year). Candidatul trebuie să joace un rol activ în afacere și să dețină o parte semnificativă din capitalul subscris al firmei (minim 20%). Naționalitatea română nu condiționează participarea în competiție, este important însă ca operațiunile afacerii să se desfășoare în cea mai mare parte în România.

În acest an patru companii s-au alăturat competiției ca sponsori: Fan Courier, Temad, Betty Ice și sponsorul național Raiffeisen Bank.

Pentru mai multe detalii despre program vă rugăm accesați <http://www.eyromania.ro/eoty-2016>

Buget de 9,7 milioane franci elvețieni pentru consolidarea managementului energiei durabile în România

Acordul privind fondul de acțiuni în domeniul managementului energiei durabile, semnat miercuri de secretarul de stat în Ministerul Finanțelor Publice Attila Gyorgy și ambasadorul Confederației elvețiene, Jean-Hubert Lebet, se va derula pe o perioadă de 40 de luni, iar bugetul total al proiectului depășește 9,7 milioane de franci elvețieni, informează MFP într-un comunicat remis AGERPRES.

Documentul vizează consolidarea managementului energiei durabile la nivel local în România, prin îmbunătățirea infrastructurii municipale, prin creșterea gradului de conștientizare cu privire la eficiența energetică și la energia din surse regenerabile. Scopul acestuia este creșterea nivelului de trai, promovarea dezvoltării economice și conștientizarea cu privire la schimbările climatice.

**Hotărârea de Guvern nr. 234 /
30 martie 2016, publicată în
Monitorul Oficial nr. 296 în**

data de 19 aprilie 2016

Hotărâre de Guvern pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 332/2014 privind instituirea unei scheme de ajutor de stat pentru sprijinirea investițiilor care promovează dezvoltarea regională prin crearea de noi locuri de muncă

Hotărârea de Guvern nr. 234/2016 modifică și completează prevederile schemei de ajutor de stat aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 332/2014. Printre altele, Hotărârea de Guvern nr. 234/2016 aduce modificări și completări asupra Procedurii privind acordarea ajutoarelor de stat în baza Hotărârii Guvernului nr. 332/2014. În urma acestor modificări legislative, Ministerul Finanțelor Publice a revizuit și postat pe site-ul său noile versiuni ale Ghidului solicitantului și Manualului de plată. Acestea pot fi accesate la următoarea adresă:

<http://www.mfinante.gov.ro/hg332.html?pagina=domenii>

Noile prevederi legislative și procedurale se aplică tuturor cererilor de acord pentru finanțare și plată înregistrate după data de 19.04.2016. Anunț privind deschiderea unei noi sesiuni de înregistrare a cererilor de acord pentru finanțare în baza Hotărârii de Guvern nr. 332/2014 Anunțul aduce la cunoștință deschiderea unei noi sesiuni de înregistrare a cererilor de acord pentru finanțare în baza Hotărârii Guvernului nr. 332/2014 privind instituirea unei scheme de ajutor de stat pentru sprijinirea investițiilor care promovează dezvoltarea regională prin crearea de noi locuri de muncă, ce se va desfășura în perioada 30 mai 2016 și 10 iunie 2016.

Bugetul prevăzut pentru această sesiune este de 250 mil RON (aproximativ 56 mil EUR). Anunțul a fost publicat pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice și poate fi accesat la următoarea adresă:

ICCJ – Principiul prezumției de nevinovăție. Dreptul de apreciere al autorităților publice. Limite de exercitare

Legislație relevantă:

Constituția României, art. 28 alin. (11)

Legea nr. 554/2004, art. 2 alin. (1) lit. n)

Instituirea, prin intermediul dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Ordinul ministrului Sănătății nr. 1082/2010, coroborate cu cele ale art. 11 lit I) din același act normativ, în sarcina candidaților la concursul pentru ocuparea funcției de manager de spital, a condiției de a nu fi în curs de urmărire penală, este nelegală, aceste prevederi intrând în contradicție cu Constituția României, care în art. 28 alin. (11) prevede că „până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești, persoana este considerată nevinovată”.

Chiar dacă Ministerul Sănătății are dreptul de a institui condiții speciale pentru persoanele fizice care doresc să ocupe funcția de manager în spitalele publice, acesta nu poate fi exercitat arbitrar, fără o justificare rezonabilă, pentru că, potrivit art. 2 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 554/2004, exercitarea dreptului de apreciere al autorităților publice prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor constituie exces de putere.

Decizia nr. 2170 din 4 mai 2012

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 24 noiembrie 2010 pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, reclamantul MA, în contradictoriu cu pârâțul Ministerul Sănătății, a solicitat instanței ca, prin hotărârea ce o va pronunța să dispună anularea în parte a Ordinului ministrului sănătății nr.1082/2010 privind aprobarea Regulamentului de organizare și desfășurare a concursului pentru ocuparea funcției de manager persoană fizică din spitalele publice din rețeaua proprie a Ministerului Sănătății, în ceea ce privește:

– art.1 alin.(1) lit.e) care prevede „sau în curs de urmărire penală”;

– art.11 lit.l) care prevede: candidații sunt obligați să depună o declarație pe propria răspundere că nu sunt în urmărire penală sau nu au cunoștință de aceasta.

În motivarea cererii, reclamantul arată că ocupă funcția de manager interimar al Institutului de Pneumologie X și intenționează să participe la concursul pentru ocuparea funcției de manager.

Prin dispozițiile contestate din Regulamentul aprobat prin Ordinului ministrului sănătății nr.1082/2010 este prevăzută condiția ca persoana care participă la concursul pentru ocuparea funcției de manager să nu fie în curs de urmărire penală.

Reclamantul susține că dispozițiile respective contravin art.23 alin.(8) din Constituție și art.52 din Codul de procedură penală, referitoare la prezumția de nevinovăție și ale art.41 alin.(1) din Constituție, referitoare la alegerea liberă a profesiei și a locului de muncă.

Totodată, reclamantul susține că Legea nr.95/2006 privind reforma în domeniul sănătății nu face nicio distincție cu

privire la începerea urmăririi penale.

În susținere, reclamantul invocă dispozițiile art.6 par.2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pârâtul Ministerul Sănătății a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția inadmisibilității acțiunii și a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Cu privire la excepția inadmisibilității acțiunii și la fondul cauzei, pârâtul susține că dispozițiile art.23 alin.(8) din Constituție și ale art.52 din Codul de procedură penală, invocate de reclamant nu au nicio relevanță în soluționarea cauzei, iar prevederile contestate de reclamant sunt în concordanță cu dispozițiile Legii nr.95/2006 și ale H.G. nr.144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății.

Prin sentința civile nr.4239 din 17 iunie 2011, Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a hotărât următoarele:

- a respins excepția inadmisibilității acțiunii, ca neîntemeiată, reținând că pârâtul a argumentat excepția pe baza unor aspecte ce țin de fondul cauzei, care urmează a fi analizate de instanță cu ocazia examinării pe fond a pricinii;
- a admis cererea formulată de reclamantul MA și a anulat în parte Ordinul ministrului sănătății nr.1082/2010 în privința art.1 alin.(1) lit.e) referitor la „în curs de urmărire penală” și art.11 lit.l) din Regulamentul de organizare și desfășurare a concursului pentru ocuparea funcției de manager persoană fizică din spitalele publice din rețeaua proprie a Ministerului Sănătății.

Pe fondul cauzei, curtea de apel a reținut, în esență, că este nelegală instituirea prin dispozițiile contestate a condiției de admitere la concursul pentru ocuparea funcției de manager

de spital ca persoana candidata să nu fie în curs de urmărire penală, întrucât o asemenea condiție nu este prevăzută de Legea nr.95/2006 și contravine prezumției de nevinovăție, cu încălcarea art.23 alin.(11) și art.41 alin.(1) din Constituție.

Împotriva sentinței civile nr.4239 din 17 iunie 2011 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, a declarat recurs pârâtul Ministerul Sănătății, invocând art.304 pct.(7), (8) și (9) Cod procedură civilă fără a structura criticile în motivele de modificare invocate.

În memoriul de recurs, recurentul-pârât reia apărările cuprinse în întâmpinarea depusă la fondul cauzei prin care a solicitat respingerea acțiunii, deoarece actul administrativ contestat nu încalcă nicio prevedere legală în vigoare respectându-se dispozițiile Legii nr. 95/2006 și ale H.G. nr. 144/2010, și nu conține dispoziții discriminatorii ci doar condițiile ce trebuie îndeplinite cumulativ de către candidați în vederea ocupării prin concurs a funcției de manager al unei unități sanitare din rețeaua proprie a Ministerului Sănătății.

Arată recurentul că prevederile art.23 alin .8 din Constituție și art.5² Cod procedură penală nu au relevanță în soluționarea cauzei.

Recursul este nefondat pentru următoarele considerentele.

Actul administrativ supus controlului de legalitate pe calea contenciosului administrativ este Ordinul nr.1082/2010 privind „Regulamentul de organizare și desfășurare a concursului de ocupare a funcției de manager persoană fizică din spitalele publice din rețeaua proprie a Ministerului Sănătății”.

Intimatul-reclamant MA a solicitat anularea în parte a actului administrativ respectiv **Art. 1 alin. (1) care prevede că „Ocuparea funcției de manager din spitalele publice aflate în rețeaua proprie a Ministerului Sănătății se face prin concurs,**

la care au acces persoane fizice care întrunesc cumulativ condițiile:

e) nu sunt condamnați penal sau în curs de urmărire penală”; precum și art. 11 lit. I) potrivit căruia “Dosarul de înscriere trebuie să conțină următoarele documente:

I) declarația pe propria răspundere că nu este urmărit penal și nu are cunoștință că a fost începută urmărirea penală asupra sa;”

Așa cum a reținut și prima instanță instituirea condiției obligatorii de participare la concursul pentru ocuparea funcției de manager de spital, pentru candidați să nu fie în curs de urmărire penală este nelegală pentru că intră în contradicție cu Constituția care în art.28 alin.11 prevede că „până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești, persoana este considerată nevinovată”, iar în art.41 alin.1 că „alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației precum și a locului de muncă este liberă”.

Principiul prezumției de nevinovăție este consacrat și în Codul de procedură penală care în art.5² prevede că „orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre penală definitivă”.

Este adevărat că în cuprinsul acțiunii, s-a făcut trimitere la prevederile art.23 privind Libertatea Individuală din Constituție, însă judecătorul fondului a indicat corect textul constituțional care consacră principiul prezumției de nevinovăție.

Chiar dacă recurentul-pârât are dreptul să instituie condiții speciale pentru persoanele fizice care doresc să ocupe funcția de manager în spitalele publice din rețeaua Ministerului Sănătății, dreptul său de apreciere nu poate fi exercitat arbitrar, fără o justificare rezonabilă, pentru că, potrivit art.2 alin .(1) lit.n) din Legea nr.554/2004, exercitarea

dreptului de apreciere al autorităților publice prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor constituie exces de putere.

Mai mult condiționarea participării la concurs pentru ocuparea funcției de manager prin impunerea condiției privind depunerea de către candidat a unei declarații că nu este în curs de urmărire penală, condiție care nu a fost prevăzută prin Legea nr.95/2006 este excesivă și nu a fost justificată obiectiv de un scop legitim.

În consecință, față de cele arătate constatând că sentința primei instanțe este legală, în temeiul art.312 alin .(1)-(3) Cod procedură civilă, recursul formulat în cauză a fost respins ca nefondat.

ICCJ – Limitele competenței instanței de contencios administrativ în soluționarea unei cereri privind recunoașterea cetățeniei române

Legislație relevantă:

Legea nr. 21/1991

Instanța de judecată investită cu soluționarea unei cauze având ca obiect anularea ordinului privind respingerea cererii de redobândire a cetățeniei române emis de Ministerul

Justiției și obligarea acestei autorități la emiterea unui ordin privind redobândirea cetățeniei române, va putea, constatând temeinicia primului capăt de cerere, ca odată cu anularea ordinului atacat, să oblige autoritatea competentă doar la reanalizarea cererii de redobândire a cetățeniei române, iar nu și la emiterea ordinului privind redobândirea acestei cetățenii în favoarea reclamantului.

Obligarea autorității competente să emită ordinul privind redobândirea cetățeniei române ar excede atribuțiilor puterii judecătorești, instanța de contencios neputându-se substitui în competențele Comisiei pentru Cetățenie din cadrul Autorității Naționale pentru Cetățenie, singura autoritate publică investită de o lege organică, respectiv Legea nr. 21/1991, să verifice îndeplinirea condițiilor legale pentru acordarea, redobândirea, retragerea sau renunțarea la cetățenia română.

Decizia nr. 2317 din 11 mai 2012

Notă: instanța a avut în vedere dispozițiile Legii nr. 21/1991, a cetățeniei române, în forma republicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 98 din 06/03/2000, cu modificările și completările ulterioare. Ulterior, Legea nr. 21/1991 a fost republicată, în Monitorul Oficial, Partea I nr. 576 din 13/08/2010.

Prin cererea înregistrată la data de 05.02.2009 pe rolul Curții de Apel București, reclamantul CC, cetățean moldovean, a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești, anularea Ordinului nr.3304/C/22.12.2008 privind respingerea cererii de acordare a cetățeniei române emis de Ministerul Justiției, să se constate că nu există motive temeinice pentru respingerea cererii și că sunt îndeplinite condițiile impuse de Legea nr.21/1991, precum și obligarea pârâtului la emiterea ordinului privind redobândirea cetățeniei române.

În motivarea acțiunii, reclamantul a arătat că a depus, împreună cu familia sa, respectiv fiul și soția, cereri de redobândire a cetățeniei române, iar cererea sa, obiect al dosarului nr.545/RD/2006, a fost respinsă, motivat de faptul că nu sunt întrunite cumulativ condițiile prevăzute de art.10¹ Legea nr. 21/1991.

Prin întâmpinarea formulată, pârâțul Ministerul Justiției a solicitat respingerea contestației ca neîntemeiată, întrucât, ca urmare a verificărilor efectuate la solicitarea Direcției Cetățenie de către autoritățile abilitate de lege în acest sens, a rezultat că reclamantul nu îndeplinește condițiile prevăzute de art.8 lit. b) din Legea nr. 21/1991, respectiv nu a dovedit prin comportament și atitudine loialitate față de statul român.

La termenul de judecată din data de 23.11.2010, Curtea a dispus citarea în cauză a Autorității Naționale pentru Cetățenie, care asigură, în prezent, aplicarea procedurii legale de acordare, redobândire, recunoaștere și retragere a cetățeniei române, conform dispozițiilor OUG nr.5/2010.

Pârâta Autoritatea Națională pentru Cetățenie, prin întâmpinare, a invocat excepțiile lipsei calității procesuale pasive, arătând că actul contestat a fost emis de Ministerul Justiției în anul 2008, a tardivității introducerii cererii de chemare în judecată, raportat la data depunerii acțiunii (23.06.2010) față de data comunicării ordinului atacat (7.01.2009) și a lipsei procedurii prealabile prevăzute de art.7 alin.1 Legea nr.554/204, solicitând respingerea acțiunii ca inadmisibilă.

Prin sentința civilă nr.2743 din 05 aprilie 2011, Curtea de Apel București- Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a respins excepția lipsei calității procesuale pasive a Autorității Naționale pentru Cetățenie, a admis acțiunea formulată de reclamantul CC în contradictoriu cu pârâții Ministerul Justiției și Autoritatea Națională pentru

Cetățenie, a anulat Ordinul nr.3304/C/22.12.2008 emis de Ministerul Justiției, a obligat pe pârâta Autoritatea Națională pentru Cetățenie să emită Ordin privind admiterea cererii de redobândire a cetățeniei române și a obligat pârâții la plata către reclamant a sumei de 1000 lei cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond, examinând cu prioritate excepțiile invocate, a reținut următoarele:

În ceea ce privește excepția lipsei calității procesuale pasive invocată de pârâta Autoritatea Națională pentru Cetățenie, Curtea a constatat că, deși actul atacat a fost emis de Ministrul Justiției, Autoritatea Națională pentru Cetățenie reprezintă, în prezent, autoritatea căreia îi revine atribuția aplicării procedurii legale de redobândire a cetățeniei române conform dispozițiilor OUG nr.5/2010.

Referitor la excepția tardivității introducerii cererii de chemare în judecată, instanța de fond a reținut incidența art.18 din Legea nr.21/1991 (în vigoare la data emiterii ordinului) și a constatat faptul că ordinul a fost comunicat reclamantului la data de 18.01.2009, iar acțiunea a fost expediată la data de 2.02.2011, în interiorul termenului de 15 zile prevăzut de lege.

Cu privire la excepția privind neîndeplinirea procedurii prealabile prevăzute de art.7 din Legea nr.554/2004, prima instanță a avut în vedere caracterul special al dispozițiilor Legii nr.21/1991, potrivit cărora ordinul de respingere a cererii de redobândire a cetățeniei române poate fi atacat în termen de 15 zile de la comunicare la secția contencios administrativ și fiscal.

În ceea ce privește fondul cauzei, Curtea a reținut situația de fapt potrivit căreia, prin cererea înregistrată la data de 3.03.2006, reclamantul a solicitat redobândirea cetățeniei române, constituindu-se dosarul nr.545/RD/2006, iar pe baza

înscrisurilor din dosar și a verificărilor efectuate de Direcția pentru Cetățenie în temeiul dispozițiilor art.8 Legea nr.21/1991, Comisia pentru cetățenie a constatat că reclamantul nu îndeplinește condițiile prevăzute de art. 8 lit.b), respectiv nu dovedește prin comportament, acțiuni și atitudine, loialitate față de statul român și, prin raportul întocmit la data de 21.04.2008, a avizat negativ cererea și a propus respingerea cererii de redobândire a cetățeniei române, ca neîntemeiată.

Pe baza raportului întocmit în temeiul art.16 alin.1 din Legea cetățeniei române, Ministrul Justiției a respins, prin Ordinul nr.3304/C/22.12.2008, cererea de redobândire a cetățeniei române.

Analizând documentația existentă la dosarul aferent cererii de redobândire a cetățeniei române, Curtea a constatat că, urmare a adresei 1026/DC/25.01.2008 emisă de Ministerul Justiției către S.I.E., prin care se solicitau relații cu privire la un număr de 30 de persoane ce solicitau redobândirea cetățeniei române, Serviciul de Informații Externe a precizat că deține date potrivit cărora reclamantul CC nu îndeplinește condițiile prevăzute de art.8 lit.b) Legea nr.21/1991 (adresa nr.24189/18.03.2008).

La solicitarea instanței în sensul depunerii la dosar a datelor ce au stat la baza emiterii adresei nr.24189/18.03.2008, Serviciul de Informații Externe a emis răspunsul 28446/1.03.2011.

Instanța de fond a mai constatat că, prin adresa nr.13406/DC/23.06.2008, Ministerul Justiției – Direcția Cetățenie a solicitat comunicarea eventualelor obiecțiuni referitoare la îndeplinirea de către mai mulți petenți, printre care și reclamantul CC, a condițiilor prevăzute de art.8 lit.b) și e) Legea nr.21/1991, iar prin adresa nr.29815/20.08.2008, s-a transmis Ministerului Justiției că Serviciul de Informații Externe nu are obiecțiuni la

redobândirea cetățeniei de către persoanele nominalizate, inclusiv reclamantul CC.

Examinând condițiile prevăzute de art.8 lit.a)-g) din Legea nr.21/1991(în vigoare la data emiterii actului atacat), instanța de fond a reținut că acestea trebuie îndeplinite în mod cumulativ pentru aprobarea cererii de redobândire a cetățeniei române, însă, din ordinul contestat, a rezultat că autoritatea publică pârâtă a reținut neîndeplinirea de către reclamant exclusiv a condiției prevăzute de art.8 lit.b).

Cu privire la această condiție, în raport de actele și lucrările din dosar, de precizările formulate de S.I.E. prin adresa nr.28446/1.03.2011, precum și de faptul că actul atacat nu reține motivat care sunt aspectele avute în vedere de comisie și care au condus la concluzia neîndeplinirii condiției, Curtea a apreciat acțiunea ca fiind întemeiată, întrucât simpla trimitere la relațiile primite de la Serviciul de Informații Externe, contrazise, de altfel, chiar de această instituție conform adresei nr.28446/1.03.2011, nu poate susține concluzia neîndeplinirii cerinței de loialitate față de statul român.

Prin urmare, în temeiul dispozițiilor art.19 din Legea nr.21/1991, Curtea a apreciat că se impune anularea Ordinului nr.3304/C/22.12.2008 emis de Ministerul Justiției și, constatând îndeplinite condițiile prevăzute de lege, a obligat pârâta Autoritatea Națională pentru Cetățenie să emită Ordinul privind admiterea cererii de redobândire a cetățeniei române.

Împotriva sentinței civile nr.2743 din 05 aprilie 2011 a Curții de Apel București- Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal au formulat recurs pârâții Ministerul Justiției și Autoritatea Națională pentru Cetățenie, care au criticat-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Invocând în drept dispozițiile art.304 pct.4 și 9 din Codul de procedură civilă, recurentul-pârât arată că aprecierea asupra

îndeplinirii cumulative a condițiilor pentru acordarea cetățeniei române reprezintă atributul exclusiv al Comisiei pentru Cetățenie, care solicită relații de la diverse instituții ale statului în scop consultativ, iar împrejurarea că Serviciul de Informații Externe a comunicat că nu poate susține concluzia neîndeplinirii de către reclamant a cerinței de loialitate față de statul român nu justifică soluția instanței de fond.

Solicitând modificarea în totalitate a sentinței atacate și respingerea tuturor capetelor de cerere formulate de reclamant, pentru motive încadrate în prevederile art.304 pct.9 din Codul de procedură civilă, recurenta-pârâtă susține că Ordinul nr.3304/C/22.12.2008 a fost emis de Ministrul Justiției cu respectarea dispozițiilor legale.

Astfel, arată autoritatea recurentă, la verificarea cererii reclamantului, Comisia pentru Cetățenie a avut în vedere aspectele pe care i le-a pus la dispoziție Serviciul de Informații Externe prin adresa nr.24189/18.03.2008, conform căreia petentul CC nu îndeplinește condițiile prevăzute de art.8 lit.b) din Legea nr.21/1991.

Recurenta susține că adresa nr.29815/20.08.2008, prin care Serviciul de Informații Externe a informat Ministerul Justiției că nu are obiecțiuni la redobândirea cetățeniei române de către mai multe persoane nominalizate, printre care figura și reclamantul, nu are relevanță, fiind emisă după avizarea cererii de redobândire de către Comisia pentru Cetățenie.

Prin urmare, apreciază instituția recurentă, în mod nelegal instanța de fond a obligat Autoritatea Națională pentru Cetățenie la emiterea ordinului de redobândire a cetățeniei române, întrucât, prin impunerea rezolvării cererii într-un anumit sens, instanța s-a substituit administrației, situație ce este incompatibilă cu principiul separației puterilor în stat.

Recurenta mai arată faptul că, în situația aprecierii ca fiind întemeiată a acțiunii reclamantului, prima instanță putea obliga Autoritatea Națională pentru Cetățenie să analizeze cererea de redobândire în contextul unor noi verificări efectuate de instituțiile statului, verificări impuse de art.11 din Legea nr.21/199.

Pe de altă parte, recurenta critică și soluția privind obligarea ambilor părți la plata cheltuielilor de judecată, având în vedere că întreaga procedură de soluționare a cererii de redobândire a cetățeniei române a fost în competența Ministerului Justiției, iar Autoritatea Națională pentru Cetățenie a fost înființată prin O.U.G. nr.5/2010, devenind operațională ulterior.

Examinând cauza prin prisma criticilor formulate de recurenții-părți și a dispozițiilor art.304¹ din Codul de procedură civilă, față de materialul probator și dispozițiile legale incidente, Înalta Curte constată că recursurile sunt fondate numai în ceea ce privește obligarea părții Autoritatea Națională pentru Cetățenie la emiterea ordinului privind admiterea cererii de redobândire a cetățeniei române, astfel încât sentința atacată va fi modificată în parte, fiind menținute celelalte dispoziții, pentru considerentele ce se vor arăta în continuare.

După cum rezultă din expunerea rezumativă a lucrărilor dosarului, reclamantul CC s-a adresat instanței de contencios administrativ, solicitând anularea Ordinului nr.3304/C/22.12.2008 privind respingerea cererii de acordare a cetățeniei române emis de Ministerul Justiției, să se constate că nu există motive temeinice pentru respingerea cererii și că sunt îndeplinite condițiile impuse de Legea nr.21/1991, precum și obligarea părâtului la emiterea ordinului privind redobândirea cetățeniei române, iar Curtea de apel a admis acțiunea formulată în contradictoriu cu părții Ministerul Justiției și Autoritatea Națională pentru Cetățenie, a anulat

Ordinul nr.3304/C/22.12.2008 emis de Ministerul Justiției, a obligat pe pârâta Autoritatea Națională pentru Cetățenie să emită Ordin privind admiterea cererii de redobândire a cetățeniei române și a obligat pârâții la plata către reclamant a sumei de 1000 lei cheltuieli de judecată.

Instanța de fond a apreciat cu justețe, în opinia Înaltei Curți, că se impune anularea Ordinului nr.3304/C/22.12.2008 emis de Ministerul Justiției, în condițiile în care Comisia pentru Cetățenie din cadrul Direcției Cetățenie a Ministerului Justiției a avizat negativ cererea de redobândire a cetățeniei române formulată de reclamant, ținând seama de aspectele pe care i le-a pus la dispoziție Serviciul de Informații Externe prin adresa nr.24189/18.03.2008, conform căreia petentul CC nu îndeplinește condițiile prevăzute de art.8 lit.b) din Legea nr.21/1991, însă, pe parcursul procesului, Serviciul de Informații Externe a informat, prin adresa nr.28446/1.03.2011, că nu poate susține concluzia neîndeplinirii de către reclamant a cerinței de loialitate față de statul român.

Astfel, analizând conținutul adresei nr.29815/20.08.2008, prin care s-a transmis Ministerului Justiției că Serviciul de Informații Externe nu are obiecțiuni la redobândirea cetățeniei de către petentul CC și al adresei nr.28446/1.03.2011, emisă la solicitarea instanței de fond și care atestă răspunsul favorabil pentru contestator, Înalta Curte reține că, deși aceste acte au fost întocmite ulterior avizării negative a cererii de redobândire de către Comisia pentru Cetățenie la data de 21.04.2008, în mod greșit s-a apreciat că reclamantul nu îndeplinește condiția prevăzută de art.8 alin.1 lit.b) din Legea nr.21/1991, respectiv nu dovedește prin comportament, acțiuni și atitudine, loialitate față de statul român, astfel încât instanța de control judiciar va menține soluția primei instanțe de anulare a Ordinului nr.3304/C/22.12.2008, prin care Ministrul Justiției a respins cererea de redobândire a cetățeniei române formulată de petentul CC.

Criticile formulate de autoritățile recurente privind obligarea Autorității Naționale pentru Cetățenie la emiterea ordinului de redobândire a cetățeniei române sunt, însă, fondate.

Într-adevăr, instanța de contencios administrativ nu se poate substitui în competențele Comisiei pentru Cetățenie din cadrul Autorității Naționale pentru Cetățenie, singura autoritate publică investită de o lege organică, respectiv Legea nr.21/1991, să verifice îndeplinirea condițiilor legale pentru acordarea, redobândirea, retragerea sau renunțarea la cetățenia română.

Înalta Curte apreciază că obligarea pârâtei Autoritatea Națională pentru Cetățenie să emită ordinul de redobândire a cetățeniei române de către intimatul-reclamant excede atribuțiilor puterii judecătorești, fiind susceptibilă a *aduce atingere principiului separației puterilor în stat*.

Ca atare, instanța de control judiciar va înlătura dispoziția instanței de fond privind obligarea Autorității Naționale pentru Cetățenie la emiterea ordinului privind redobândirea cetățeniei române și va dispune obligarea acestei instituții să reanalizeze, conform dispozițiilor art.11 din Legea nr.21/1991, cererea de redobândire formulată de reclamantul CC.

În ceea ce privește obligarea autorităților pârâte la plata către reclamant a sumei de 1000 lei reprezentând cheltuieli de judecată, Înalta Curte apreciază că nu pot fi primite susținerile recurente-pârâte Autoritatea Națională pentru Cetățenie în sensul că nu se poate reține culpa sa procesuală, deoarece întreaga procedură de soluționare a cererii de redobândire a cetățeniei române a fost în competența Ministerului Justiției, iar Autoritatea Națională pentru Cetățenie a fost înființată prin O.U.G. nr.5/2010, devenind operațională ulterior.

Împrejurarea că, în raport de dispozițiile O.U.G. nr.5/2010, aprobată cu modificări de Legea nr.112/2010, Ministrul Justiției și Libertăților Cetățenești nu mai are în prezent competența de a emite ordinul de redobândire a cetățeniei române, aceasta revenind Autorității Naționale pentru Cetățenie, nu este de natură a afecta legalitatea soluției privind obligarea ambilor pârâți la plata cheltuielilor de judecată.

Culpa procesuală a pârâților rezultă implicit din soluția dată de instanța de fond, devenind incidente dispozițiile art.274 alin.1 din Codul de procedură civilă, întrucât, pe de o parte, Ordinul nr.3304/C/22.12.2008 emis de pârâțul Ministerul Justiției a fost anulat, dispoziție menținută de instanța de control judiciar, iar pe de altă parte, s-a dispus obligarea pârâtei Autoritatea Națională pentru Cetățenie la emiterea ordinului de redobândire a cetățeniei române, dispoziție ce a fost înlăturată de către instanța de recurs, care, însă, a reținut în sarcina recurente-pârâte obligația de a reanaliza cererea formulată de reclamant.

Înalta Curte reține că obligarea pârâților, în solidar, la plata cheltuielilor de judecată este justificată și prin prisma prevederilor O.U.G. nr.5/2010, privind reorganizarea Ministerului Justiției, organul emitent al actului administrativ anulat și constituirea Autorității Naționale pentru Cetățenie, autoritatea competentă să aplice procedura acordării cetățeniei române.

Prin urmare, instanța de control judiciar a menținut dispoziția instanței de fond privind obligarea pârâților la plata cheltuielilor de judecată în cuantum de 1000 lei.

Pentru considerentele expuse și în temeiul dispozițiilor art.20 alin.3 din Legea nr.554/2004, raportat la art.312 alin.2 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte a admis recursurile formulate de Ministerul Justiției și de Autoritatea Națională pentru Cetățenie, a modificat în parte

sentința atacată, în sensul că a obligat pârâta Autoritatea Națională pentru Cetățenie să reanalizeze cererea de redobândire a cetățeniei române formulată de reclamantul CC, menținând celelalte dispoziții ale sentinței.

Plafonul de garanții pentru Prima Casă, suplimentat cu 500 de milioane de lei

Ministerul Finanțelor Publice propune suplimentarea plafonului de garanții aferent acestui an cu suma de 500 milioane de lei. Măsura răspunde solicitărilor potențialilor beneficiari ai programului și ține cont de dinamica semnificativ crescută a volumelor garantate în cadrul programului și de adoptarea legislației privind darea în plată.

Programul Prima Casă este probabil cel mai de succes program guvernamental. De la momentul inițierii sale, în 2009, până la data de 1 mai 2016 au fost acordate peste 178.000 de garanții, reprezentând un volum total de garantare de circa 15 miliarde de lei, aferent unor finanțări în valoare de 29,8 miliarde de lei. Rata de neplată în cadrul Programului este de 0,34% din total credite acordate.

Inițiativa legislativă parlamentară privind darea în plată, aprobată prin Legea nr. 77/2016, după reexaminare, a creat o incertitudine mare atât în privința aplicabilității legii asupra creditelor contractate prin Programul Prima Casă, cât și din perspectiva impactului acestei legi asupra pieței imobiliare și pieței creditului ipotecar. Acești factori au condus la o cerere foarte mare pentru acordarea de garanții în cadrul Programului în primele patru luni ale anului 2016. S-a

ajuns la situația fără precedent în care plafoanele alocate băncilor pentru întreg anul 2016 au fost utilizate extrem de rapid.

Astfel, în 2016, până la data de 1 mai 2016, au fost acordate 13.100 de garanții în valoare de 1,2 miliarde de lei față de perioada similară a anilor 2015 și 2014, în care au fost acordate garanții în valoare de cca. 668 milioane de lei și respectiv 536 milioane de lei. Aceste evoluții au condus la necesitatea celei de-a doua redistribuiri a plafoanelor alocate pe instituții financiare în 2016.

În condițiile unui grad mare de utilizare a plafoanelor alocate, pentru a onora solicitările de suplimentare a plafoanelor venite din partea instituțiilor de credit finanțatoare, sumele constituite pentru acoperirea necesităților de garantare în urma primei redistribuiri au fost alocate în favoarea unui număr de 4 finanțatori, care au consumat efectiv sumele alocate.

Ministerul Finanțelor Publice va monitoriza indicatorii pieței creditelor ipotecare pentru persoane fizice în perioada imediat următoare și va anunța în curând strategia pe termen mediu privind derularea Programului Prima Casă. La elaborarea acestei strategii se vor avea în vedere factori precum creșterea venitului real disponibil al populației, urmare a măsurilor fiscale și de majorare a salariilor din ultimii ani, precum și evoluția pieței ipotecare în raport cu cea a Programului Prima Casă. Scopul este ca, pe termen mediu, acest Program să nu producă distorsiuni asupra pieței.

Totodată, Ministerul Finanțelor Publice propune includerea unor prevederi legislative aferente Programului Prima Casă, pentru a responsabiliza instituțiile finanțatoare participante în sensul evitării situațiilor de asumare a angajamentelor de creditare în lipsa resurselor de garantare disponibile. Acest fapt conduce la încurajarea clienților să semneze antecontracte de vânzare-cumpărare, fără a avea o certitudine

în privința sursei de finanțare și garantare.

ICCJ – Act administrativ cu caracter sancționator. Corecta stabilire a datei comunicării

Legislație relevantă:

Codul de procedură civilă, art. 86

Transmiterea actului administrativ sancționator prin fax îndeplinește, în principiu, rigorile procedurale referitoare la comunicare, aceasta putând fi circumscrisă modalității la care se referă art. 86 alin.(3) teza finală din Codul de procedură civilă: „alte mijloace ce asigură transmiterea textului actului și confirmarea primirii acestuia.”

Totuși, în condițiile în care există dubii în privința datei comunicării, generate chiar de emitentul actului sancționator – care, pe lângă modalitatea de comunicare prin fax, a utilizat și modalitatea comunicării prin poștă cu confirmare de primire demonstrând astfel existența propriilor îndoieli cu privire la finalitatea transmiterii inițiale – acestea trebuie, în considerarea garanțiilor aferente dreptului la liberul acces la justiție și a principiului in dubio pro reo – să îi profite persoanei căreia actul administrativ sancționator îi era adresat.

Decizia 2359 din 15 mai 2012

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel București

sub nr. 5894/2/2010, reclamanta SC B SC & CO M. SRL a formulat plângere în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Național al Audiovizualului împotriva Deciziei nr. 596 din data de 10 iunie 2010, solicitând anularea acesteia, iar pe cale de consecință exonerarea de la plata amenzii în cuantum de 10.000 lei pentru încălcarea prevederilor art.82 alin.(2) din Lg.504/2002, cu modificările și completările ulterioare.

În motivarea acțiunii, reclamanta a susținut în esență că: prin Decizia nr.596 din 10.06.2010 Consiliul Național al Audiovizualului a dispus următoarele : „ Articol unic : Distribuitorul de servicii SC B SC & CO M. SRL având avizul de retransmisie A0586.1/13.06.2005 pentru localitatea Pașcani din Județul Iași , se sancționează cu amendă în cuantum de 10.000 lei pentru încălcarea prevederilor art.82 alin.(2) din Legea audiovizualului nr. 504/2002, cu modificările și completările ulterioare.” , iar prin adresa de înaintare a Deciziei CNA nr.596/10.06.2010 privind amendarea cu 10.000 lei a societății s-a impus în sarcina acesteia obligativitatea de a transmite în rețeaua de cablu din localitatea Pașcani, în mod continuu , timp de 7 zile, pe canalul alocat fiecărui program care a constituit obiect al sancțiunii, următorul text:

„Consiliul Național al Audiovizualului a sancționat distribuitorul de servicii SC B SC & CO M. SRL cu amendă în cuantum de 10.000 lei, întrucât în rețeaua de cablu din localitatea Pașcani, județul Iași, nu retransmite un program local a cărui obligativitate de retransmitere este stabilită prin dispozițiile art.82 din Legea audiovizualului.

Potrivit dispozițiilor invocate, distribuitorii care retransmit programe au obligația, la nivel regional și local, să includă în oferta lor cel puțin două programe regionale și două programe locale, acolo unde acestea există.”

Societatea reclamantă a considerat că sancțiunea aplicată este nelegală iar Consiliul Național al Audiovizualului ar fi trebuit să analizeze imparțial susținerile sale referitoare la

motivele concrete pentru care condițiile prevăzute de articolul 82 alin.(2) nu au putut fi îndeplinite de societate – ca distribuitor de servicii audiovizuale.

S-a menționat în cuprinsul plângerii ce face obiectul pricinii deduse judecății că, decizia de sancționare a reclamantei emisă de CNA cu nr.596/10.06.2010 este urmare a unor sesizări adresate CNA de către S.C. A SRL – care deține calitatea de radiodifuzor al programului local Axxx TV difuzat în municipiul Pașcani sesizări prin care această societate reclama faptul că SC B SC & CO M. SRL nu a înțeles să introducă în grila de servicii și programul local Axxx TV – conform prevederilor Legii Audiovizualului.

S-a mai arătat că urmare a acestor sesizări, CNA a emis Decizia nr.472/27.04.2010 prin care a adresat reclamantei o somație publică și solicitarea de a intra de îndată în legalitate în sensul de a respecta prevederile art.82 alin.(2) din Legea nr. 504/2002 – decizie pe care societatea reclamantă a contestat-o, contestația fiind respinsă prin Decizia nr.538/20.05.2010 – aceasta făcând obiectul unei acțiuni judiciare adresate Curții de Apel București.

S-a susținut de către reclamantă că, a învederat Consiliului Național al Audiovizualului faptul că a impune unui agent economic – operator în domeniul comunicațiilor electronice – să includă în grila sa de programe două programe regionale și două programe locale – acolo unde acestea există, echivalează chiar cu încălcarea art. 45 din Constituție, care presupune garantarea accesului pe piață al agenților economici și protejarea destinatarilor serviciului prestat sau al bunurilor furnizate.

A mai considerat reclamanta că sancțiunea aplicată prin decizia nr.596/10.06.2010 este nelegală atât timp cât CNA a dispus ca societatea petentă – în calitate de distribuitor de servicii de programe – să difuzeze programul Axxx TV înainte ca acesta să fie notificat în structura grilei de programe –

în înțelesul prevederilor art.74 din Legea audiovizualului.

Pârâțul Consiliul Național al Audiovizualului a formulat întâmpinare prin care a invocat excepția tardivității introducerii acțiunii, față de dispozițiile art. 93 din legea audiovizualului nr. 504/2002 .

Prin sentința nr.2670 din 4 aprilie 2011 Curtea de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal a admis excepția tardivității introducerii acțiunii, excepție invocată de pârâțul Consiliul Național al Audiovizualului și a respins acțiunea astfel cum a fost formulată, ca tardivă.

Pentru a pronunța această hotărâre, Curtea a reținut în esență următoarele.

În cauză este necontestat că societatea comercială reclamantă a expediat acțiunea spre a fi înregistrată pe rolul Curții de Apel București în data de 29.06.2010, conform ștampilei poștei de pe plicul atașat la fila 12 din dosarul instanței de fond.

În speță, autoritatea publică pârâtă a invocat excepția tardivității formulării acțiunii, motivat de faptul că cele 15 zile în care putea fi introdusă acțiunea curg de la comunicare, iar comunicarea actului administrativ contestat s-a făcut în data de 11.06.2010, prin fax, legiuitorul neimpunând o condiție referitoare la mijloacele prin care să se facă comunicarea.

Pe de altă parte, a mai reținut instanța, din cuprinsul normei speciale prevăzute de art. 93 alin.(3) din Legea nr. 504/2002 dar și din normele de procedură civilă în materia comunicării actelor procedurale, rezultă, fără putință de tăgadă că nu există nici o prevedere din care să se poată desprinde concluzia că transmiterea documentului prin intermediul poștei ar avea întâietate față de alte modalități în format electronic, singura cerință fiind aceea a comunicării.

S-a mai reținut că, din înscrisul existent la fila 24 din dosarul instanței de fond rezultă că la numărul de fax 023xxxxxx aparținând societății comerciale reclamante și menționat pe antetul documentelor sale, în data de 11 iunie 2010, ora 11:53 AM a fost primit (result OK) documentul (decizia nr. 596/10.06.2010), compusă din trei pagini, așa încât a apreciat instanța că autoritatea publică pârâtă nu doar că a comunicat în data de 11.06.2010 decizia în discuție, dar societatea comercială reclamantă a și primit-o și prin urmare, aceasta este data de la care trebuie calculat termenul de 15 zile în care petenta putea să formuleze plângere.

Împotriva sentinței pronunțată de Curtea de Apel București a declarat recurs reclamanta SC B SC & CO M. SRL., invocând dispozițiile art. 304 pct.9 și 304¹ Cod procedură civilă.

Recurenta susține că prima instanță nu a clarificat toate aspectele legate de comunicarea deciziei CNA, în sensul că rezultatul transmiterii prin fax- result OK –putea fi obținut și prin trimiterea altor documente sau chiar a unor pagini albe. În plus, s-a ignorat cu desăvârșire faptul că decizia sancționatoare s-a comunicat prin poștă, fiind confirmată primirea la data de 15 iunie 2010, în raport de care acțiunea s-a formulat în termenul legal.

Prin întâmpinarea înregistrată la data de 1 martie 2012, intimatul CNA a solicitat respingerea recursului ca nefondat, însușindu-și considerentele Curții de apel.

Intimatul a susținut că a comunicat prin fax decizia atacată, la data de 11 iunie 2010 iar prezumția de rea-credință pe care o afirmă indirect recurenta este lipsită de suport factual.

Recursul este fondat.

Acțiunea judiciară inițiată de SC B SC & CO M. SRL Pașcani are ca obiect anularea Deciziei nr. 596 din 10 iunie 2010

emisă de CNA, prin care reclamanta a fost sancționată cu amendă contravențională în cuantum de 10.000 lei în temeiul art. 90 alin.(1) lit. j) și alin.(2) din Legea audiovizualului nr. 504/2002, imputându-i-se încălcarea prevederilor art. 82 alin.(2) din același act normativ.

Potrivit dispozițiilor art.93 din Legea audiovizualului:

"(1)Sancțiunile pentru încălcarea dispozițiilor prezentei legi se aplică prin acte emise de Consiliu sau de Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, care acționează prin personalul de specialitate împuternicit în acest scop.

(2)Deciziile de sancționare adoptate de Consiliu în conformitate cu prevederile art. 90 și 91 își produc efectele de la data comunicării.

(3) Actele emise în condițiile prevăzute la alin. (1) pot fi atacate direct la secția de contencios administrativ a curții de apel, fără a fi necesară formularea unei plângeri prealabile, în termen de 15 zile de la comunicare; termenul de 15 zile nu suspendă de drept efectele acestora.

(4)Actele emise în condițiile alin. (1) și neatacate în termenul prevăzut la alin. (3) constituie de drept titlu executoriu."

Cum norma citată nu conține dispoziții privind modalitatea de comunicare a deciziei de sancționare se aplică prin similitudine dispozițiile codului de procedură civilă, care reprezintă dreptul comun în materie, potrivit art. 721 Cod procedură civilă.

Așa fiind, comunicarea prin fax poate fi circumscrisă modalității la care se referă art. 86 alin.(3) teza finală Cod procedură civilă: „*alte mijloace ce asigură transmiterea textului actului și confirmarea primirii acestuia*" și, prin aceasta, mai ales în contextul actual, trebuie acceptată ca

fiind conformă cu spiritul reglementării citate.

Ceea ce este esențial, după cum bine a punctat judecătorul de la Curtea de apel, este ca actul procedural să fie adus la cunoștința destinatarului său. Mai ales în materia analizată, reține Înalta Curte, a comunicării unui act sancționator, problema trebuie analizată riguros pentru a nu priva pe contravenient de dreptul său constituțional și convențional de acces la justiție.

Or, în cauza de față, există dubii în privința datei comunicării, generate chiar de emitentul actului sancționator, care, pe lângă modalitatea de comunicare prin fax pe care o afirmă și la care s-a raportat Curtea de apel, a comunicat Decizia nr. 596 din 10 iunie 2010 și prin poștă, cu confirmare de primire, fiind înregistrată la recurenta-reclamantă la data de 15 iunie 2010.

Nici la judecata în primă instanță și nici în recurs, intimatul nu a prezentat o explicație rezonabilă pentru modul în care a procedat, conferind astfel consistență susținerilor recurenteii în sensul că singura comunicare valabilă este cea realizată prin poștă, la care intimatul a apelat având înl însuși îndoieli cu privire la transmiterea realizată prin fax.

Conchizând, Înalta Curte constată că dubiul relativ la data comunicării îi profită recurenteii-reclamante, și, în raport de data comunicării prin poștă: 15 iunie 2010, acțiunea formulată la data de 29 iunie 2010 trebuie socotită în termen.

Pentru motivele expuse, recursul a fost admis, cu consecința casării sentinței, cu trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță.

ICCJ – Excepție de nelegalitate invocată în cadrul litigiului având ca obiect anularea aceluiași act administrativ. Inadmisibilitate

Legislație relevantă:

Legea nr. 554/2004, art. 1 și art. 4

În virtutea principiului “electa una via non datur recursus ad alteram” examinarea legalității unui act administrativ pe calea excepției de nelegalitate, în cadrul procesului având ca obiect anularea aceluiași act, este inadmisibilă, cele două căi de examinare a legalității actelor administrative excluzându-se reciproc.

Decizia nr. 2708 din 31 mai 2012

Prin Sentința civilă nr.6916 din 7 iulie 2010 pronunțată de Judecătoria Tg-Mureș în. dosarul nr. 10803/320/2009, s-a admis excepția de necompetență materială a Judecătoriei Tg-Mureș cu privire la petitul 1 al cererii de chemare în judecată, privitor la anularea Ordinului nr.37/1995 emis de Consiliul Național al Apelor și a certificatului de atestare a dreptului de proprietate Seria M 14 nr.0021/1995 emise de MAPPM București, prin care a fost trecut în proprietatea SC S SA imobilul situat administrativ în Tg-Mureș, str.MV nr.x, județul Mureș, evidențiat în CF nr.800/11 Tg-Mureș,

nr.top.2602/2/1 și 2602/3/1 și s-a declinat competența de soluționare a acestui petit în favoarea Curții de Apel Tg-Mureș-Secția Comercială și de Contencios Administrativ și Fiscal.

Pe parcursul soluționării cauzei, s-a invocat de către reclamanții BB și AM excepția necompetenței materiale a Curții de Apel Tg-Mureș-Secția Comercială și de Contencios Administrativ, excepție pe care instanța a respins-o prin încheiere, apreciind că, dat fiind caracterul de acte administrative a ordinului și certificatului de atestare a dreptului de proprietate atacate, verificarea legalității lor nu se poate face decât de către instanța de contencios administrativ, în speță Curtea de Apel Tg-Mureș.

Ulterior, reclamanții și-au precizat acțiunea, în sensul că au invocat pe calea excepției de nelegalitate, nelegalitate Ordinului nr.37/1995 și a Certificatului de atestare a dreptului de proprietate Seria M14 nr.0021/1995, emise de M.A.P.P.M., ca efect al aplicării principiului „resoluto iure dantis resolvitur ius accipientis”.

În motivarea excepției de nelegalitate, s-a arătat că aceasta este unica soluție care se impune și care practic a fost avută în vedere de către instanța de judecată la un moment dat, pe parcursul judecării pricinii, prin care reclamanții au revendicat imobilul deținut în prezent de către SC S SA, în acest sens făcându-se trimitere la Sentința civilă nr.293 din 4 aprilie 2003 pronunțată de Tribunalul Mureș în dosarul nr.8324/2001, unde judecătorul pricinii a arătat că „ de asemenea, spre finalitatea radierii dreptului de proprietate al intervenientei asupra imobilului în litigiu conduce și aplicarea principiului „resoluto iure dantis resolvitur ius accipientis”, conform căruia desființarea titlului transmițătorului atrage și desființarea titlului subdobânditorului.

Cum titlul statului s-a constatat a nu fi valabil, aceeași

este și soarta titlului intervenientei S.C. S S.A., înscrisă ca proprietară în temeiul HG nr.834/1991, urmând ca aceasta să se prevaleze de prevederile art.32 ind.4 alin.1 și 2 din Legea nr.99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, conform cărora instituțiile publice implicate în procesul de privatizare asigură repararea prejudiciilor cauzate societăților comerciale privatizate sau în curs de privatizare prin restituirea către foștii proprietari a bunurilor imobile preluate de stat.

Instanța a invocat din oficiu și a pus în discuția părților excepția de inadmisibilitate a invocării excepției de nelegalitate, din două perspective: prima a inadmisibilității invocării nelegalității unor acte administrative, atât pe calea excepției de nelegalitate cât și pe calea dreptului comun, în cadrul aceluiași dosar, iar a doua din perspectiva faptului că actele administrate a căror nelegalitate se invocă sunt anterioare intrării în vigoare a Legii nr.554/2004.

De asemenea, instanța a invocat excepția tardivității formulării cererii în contencios administrativ pe calea dreptului comun, iar pârâta S.C. S S.A. a invocat excepția lipsei plângerii prealabile în ceea ce privește acțiunea formulată pe calea dreptului comun.

Prin sentința nr.126 din 06 mai 2011, Curtea de apel Tg.Mureș a dispus următoarele:

- a admis excepția inadmisibilității invocării excepției de nelegalitate, invocată din oficiu;

- a respins ca inadmisibilă excepția de nelegalitate a Ordinului nr.37/1995 și a Certificatului de atestare a dreptului de proprietate Seria M14 nr.0021/1995, emise de Consiliul Național al Apelor, respectiv M.A.P.P.M, invocată de reclamant;

- a admis excepția tardivității invocată din oficiu și pe cale de consecință a respins ca tardivă acțiunea reclamnților

BB și AM, în contradictoriu cu Administrația Națională Apele Române și S.C. S S.A.;

– a respins ca tardivă excepția lipsei procedurii prealabile;

– a obligat reclamantii la plata în favoarea S.C.S S.A. a sumei de 6324 lei reprezentând cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această soluție, Curtea a reținut următoarele:

Actele administrative a căror nelegalitate se invocă pe calea excepției de nelegalitate au caracterul unor acte administrative și sunt emise anterior intrării în vigoare a Legii nr.554/2006.

Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că dispozițiile art.4 din Legea nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare, care presupun punerea în discuție în mod repetat și fără limită în timp a legalității oricărui act administrativ cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, încalcă principiile și drepturile fundamentale și contravin practicii CEDO și a Curții de Justiție de la Luxemburg.

Invocarea excepției de nelegalitate cu privire la actele administrative în cauza este inadmisibilă, motiv pentru care, în aplicarea art.20 alin.2 și art.148 alin.2 din Constituție prin raportare la principiile menționate anterior, la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și la Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și la jurisprudența CEDO și a Curții de Justiție de la Luxemburg, Curtea a înlăturat aplicarea dispozițiilor art.4 alin.1 din Legea nr.554/2004 cu modificările ulterioare în ceea ce privește actele unilaterale cu caracter individual emise anterior intrării în vigoare a Legii nr.554/2004.

Pe de altă parte, Curtea a apreciat că este inadmisibilă

invocarea excepției de nelegalitate a unor acte administrative în cadrul procesului având ca obiect tocmai anularea aceluiași acte, pe calea dreptului comun a contenciosului administrativ, datorită aplicării principiului „electa una via”.

În consecință, examinarea actelor administrative pe cale directă exclude controlul judecătoresc, pe calea indirectă a excepției de nelegalitate, la cererea aceluiași persoane reclamante.

În cazul de față, reclamantii au recurs la invocarea excepției de nelegalitate tocmai datorită regimului juridic mai favorabil în privința termenelor în care se poate invoca nelegalitatea actului administrativ.

Reclamantii au luat cunoștință de existența actelor administrative pe care au înțeles să le atace, pe parcursul desfășurării unui proces civil finalizat cu pronunțarea Deciziei civile nr.1 275/R/2007 pronunțată de Curtea de Apel Tg-Mureș la data de 23.11.2007.

Rezultă că cel mai târziu reclamantii au luat cunoștință de aceste acte la 23.11.2007, dată de la care curge termenul de 1 an prevăzut de art.1 alin.2 din Legea nr.554/2004.

La data de 13 octombrie 2009 când a fost introdusă cererea de către reclamanti, termenul de decădere de 1 an era împlinit, astfel încât acțiunea este tardivă.

Referitor la excepția lipsei procedurii prealabilă, prevăzută de art.7 din Legea nr.554/2004, aceasta fost invocată tardiv, raportat la prevederile art.109 alin.3 din Codul de procedură civilă, conform cărora neîndeplinirea procedurii prealabile poate fi invocată doar de pârât prin întâmpinare, sub sancțiunea decăderii.

În ceea ce privește cererea de acordare a cheltuielilor de judecată, aceasta a fost admisă, Curtea reținând culpa procesuală a reclamantilor.

Împotriva acestei sentințe au formulat recurs reclamanții BB și AM, susținând că hotărârea atacată este nelegală și netemeinică pentru următoarele motive:

– în mod greșit instanța de fond a calificat acțiunea lor ca fiind o acțiune în contencios administrativ, întemeiată pe prevederile art. 1 din Legea nr. 554/2004, deși încadrarea juridică corectă a acesteia era cea a excepției de nelegalitate prevăzut de art.4 din Legea nr. 554/2004, temei juridic invocat în chiar cuprinsul acțiunii;

– în mod neîntemeiat a fost admisă excepția tardivității acțiunii în contencios administrativ, din moment ce acțiunea principală ce formează obiectul judecării este o acțiune în revendicare, imprescriptibilă.

Recurenții nu și-au încadrat în drept, din punct de vedere procedural, motivele de recurs.

Analizând actele și lucrările dosarului de fond, precum și motivele de recurs invocate ce se încadrează în prevederile art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă, Înalta Curte constată că recursul este nefondat, pentru următoarele considerente:

Așa cum se poate observa din cererea de chemare în judecată, cu care inițial a fost investită Judecătoria Târgu Mureș, recurenții-reclamanți au solicitat printre altele: *“Anularea Ordinului nr. 37/1995 și a certificatului de atestare a dreptului de proprietate seria M 14 nr. 0021/1995 emise de MAPPM București prin care a fost trecut în proprietatea pârâtei imobilul situat administrativ în Târgu Mureș, str. MV, nr. x jud. Mureș, evidențiat ni C.F. nr. 800/11 Târgu Mureș, nr. top. 2602/2/1 și 2602/3/1”.*

Judecătoria Târgu Mureș a disjuns cererea de chemare în judecată și a declinat competența judecării acestui capăt de cerere în favoarea Curții de Apel Târgu Mureș, motivându-și hotărârea pe faptul că actele administrative criticate sunt

emise de către o autoritate a administrației publice centrale.

În fața Curții de Apel Târgu Mureș, recurenții-reclamanți, precizându-și cererea de chemare în judecată au înțeles să invoce excepția de nelegalitate a actelor administrative amintite anterior, în condițiile în care, această instanță fusese deja investită cu o cerere de anulare a aceluiași acte administrative și care reprezenta ea însăși obiectul acțiunii.

Prin urmare, având în vedere principiul "electa una via non datur recursus ad alteram" („după ce o cale a fost aleasă, nu este admis să se recurgă la alta”) examinarea legalității actelor administrative contestate, pe calea excepției de nelegalitate, în cadrul procesului având ca obiect anularea aceluiași acte, este inadmisibilă, cele două căi de examinare a legalității actelor administrative criticate excluzându-se reciproc.

Față de obiectul acțiunii – ce nu poate fi calificată ca o acțiune în revendicare, astfel cum susțin recurenții, din moment ce are ca obiect anularea unor acte administrative – instanța de fond admis în mod corect excepția tardivității acesteia, conform art. 11 din Legea nr. 554/2004.

Totodată, instanța de fond a observat în mod corect că, întrucât actele administrative a căror anulare se solicită sunt acte administrative individuale emise anterior intrării în vigoare a Legii nr. 554/2004, punerea în discuție a acestora, fără limită în timp, ar încălca principiul securității circuitului civil, contravenind astfel practicii C.E.D.O. și a Curții de Justiție de la Luxembourg.

Pentru considerentele menționate, constatând că hotărârea atacată este legală și temeinică, Înalta Curte, cu referire la art. 312 alin. 1 Cod procedură civilă, va respinge recursul ca nefondat; de asemenea va respinge excepția lipsei dovezii calității de reprezentant al recurentului și a nulității

recursului invocate de intimata – pârâtă S.C. S S.A și va obliga recurenții la plata în favoarea intimatei S.C. S S.A. a sumei de 6000 lei cheltuieli de judecată stabilite prin apreciere conform art. 274 alin. 3 Cod procedură civilă.